

Jezušček v gozdu.

oletnje jutro sveti Jožef pravi,
 Ko jutrnjo molitev dokončá:
 „Še dans se mi tesarsko delo vstavi,
 Če si takój ne preskrbim lesá.“

„Oj oče, vzemi s sabo tudi mene,“
 Poprósi dete Jezušček lepó,
 „Da videl cvetke, gózde bom zelene,
 Da slišal tičeje petje bom sladkó.“

Dovoli oče, in Otrok veselo
 Ód Matere še ide vzet slovó,
 In žago in sekíro si za delo
 Pripravi božje Dete rádstno.

V prekrasnih bojah dijejo cvetíce, —
 Mar slutijo li príhod Stvarnika?
 Dans v prazničnem so blésku krasotíce,
 Po njih se sveti rosa biserna.

Obilo dela vže izvršil točno
 Pobožno v Boga zbrani je tesar;
 Mu ljubi Jezušček pomaga ročno,
 Prinaša in odnaša lehko stvar.

Na védrem nebu solnce plava više,
 In silna mu postane žarkov moč,
 Žaré se lica Jezuščku, ki briše
 Ód nežnega si čela znój prevroč.

Pod vitko jelko Dete v senco leže,
 Kjer mu je mehka postelj mah hladán.
 Tu zabi v mirnih sanjah dela teže,
 Odpira se mu rajski dom krasán.

Zdaj jelka pripoguje tenke veje,
 Za streho se nad Jezuščkom zgostí,
 Da hudi solnčni žarek skoz ne greje
 Se milo rajsko Dete ne vzbudí.

In breze na okolo prevesele
 Bí rade stregle svojemu Bogú,
 Vršijo rahlo z vejami kot pele
 Pri zibelki bí pesen spečemu.

Vesela mah navdajajo čutila,
 Gospod na njem počíva vseh stvari!
 A kratka le je srečna ura bila,
 Prenaglio se mu Jezušček vzbudí.

Prej ko Zveličar se na dom odpravi,
 Hvaležno še ozíra se na vse,
 In brezam, jelkam, máhu, cvetju, travi
 Nebeški blagoslov vesel dájé.

Sedaj vonjavo jelka razprostira,
Ponosno dviga vrh zeleni v zrak,
Šumljaje breza svoje veje vbira,
Iz maha pogleduje cvet lehák.

Od tákrat Jezušček zmir v noči sveti
Na postelji počiva iz mahá,
In jelka v lučie množici nešteti
Je krásno osvitljena streha mu.

„Za varhinjo pri jaslicah boš stala;“
Govoril jelki stvarstva je Gospod,
„Ker Jezuščka si tukaj varovala,
Da solnce mu ni vzročilo nezgod.“

Slovesne pesni breza bo šumela
V plačilo slavnosti čestite dan,
Po solnčnem potu bo hladiti smela
Sprevód preveličasten in krásán.“

In breza kinčati sme tákrat pota,
Ko v rádosti se nam topí srce,
Da Jezus sam, o kolika dobrota!
V presvetem zakramentu mimo gre.

M. Sl.

Materino okó.

O milo materno okó,
Kakó si vender ti lepó!
Pa saj svitlejši biser ní,
Krasneje solnce ne blestí.

Ko zrem jaz v materno okó,
Oj tamkaj vzrem modro nebó,
In mnogo zvezd na njem migljá,
In meni vsaka se smehljá.

Če mati vpré okó na mé,
Kakó mi vztrepotá srce!
Na njene prsi jaz hitím,
Radósti divne se solzím.

Če mi nemirno je srce,
Če skríje temno ga gorjé,
Le jeden materni pogléd
Umíri moje sree spet

In kađar mrak se naredi
Ter glava trudna mi zaspí,
Še v sanjah vidim jaz okó,
Ki meni se smeji ljúbó.

In ko na tuje se podám,
Nikdár jaz ondu nisem sam;
Povsod okó me nje spremljá,
Če šel na konec bí svetá.

Spremljúj me zmirom divni žar
Ter ne zapústi me nikdár!
Življenje lajšaj mi grenkó,
O milo materno okó!

Miljenko Devoján.